

VÉN JOHN OF GAUNT

Vén John of Gaunt elkészült mindenével
most mindörökre és visszamenőleg
nem nem az roskaszt meg amit megéltem
pedig épp elég súly volt ez az élet

de ami volt azt így-úgy rendbe tettem
vesztéseim szépen sorba raktam
s most itt állok egy gyomvert és kictlen
udvaron a leszálló alkonyatban

nem nem az roskaszt meg amit megéltem
hanem a vakság melybe két szemem néz
görnyedten állok omló fal tövében
hallgatom hogyan közeleg a rengés

én megérleltem belül már a csendet
szeressen élni az akit szerctnck

Mesterházi Mónika

RENDELÉS

Egy jó kezdősorért rimánkodott,
ha már minden bizonytalan körül,
hogyan van ő, vagy miért éppen ott,
melyik ajtó melyik. Bent, valahol
egy ária („nagyon jó”) nyúztatik,
egy fogorvosi ajtó, a család
két ajtaja – itt tehát laknak is,
sőt ki-be járnak („csókolom”) – marad
egy ajtó, néhány perc, hogy összeszedje,
mi lesz, ha benyit egy miféle nyelvbe,
mint hogyha előbb csupasz szavait
vetné alá, aminek bár magát se –
sietni: a hang bentről közelít.
Csak azt mondhatja el, mi volt előtte.

A TAVASZ

Jön a tavasz!, mondom, és a kutyám
reménykedve rohan a kapuhoz.

Váratlan. Olyan képtelenül az,
hogy visszamenőleg alig tudom
elviselni a hiányát. Ami
ugyanezt vetíti előre is,
sajnos. Mert megkapaszkodni kevés
még a szeretet is (bogozza ki,
aki tudja): nem külső, bár valóság;
nem virágzó fa a Batthyány téren.
De az évszak! Kutyá nem, de hiszékeny
vagyok, és beteg is minden tavasszal
– igazolt láz, idő – nem, nem csalódás:
a fénytörést nézem, el nem szalasztom.

Zana Zoltán

LAPPANGÓ

...Az a néhány hét, amit vizsgálati fogságban töltöttem, elég tűrhetően elmúlt; a jóindulatú vizsgálóbíró gyorsított eljárást kezdeményezett, úgymond: minek húzni az időt, s kínozni az elkövetőt, ha a dolog ilyen egyértelmű... Viszonylag hamar átkerülhettem a városi börtönbe, ahol a törvényszéki tárgyalásra vártam. Itt az igazgató már odáig elment, hogy – felügyelet mellett ugyan – naponta végezhettem sportgyakorlataimat, s kezdtem visszaszerezni elfogadható közérzetem. (Teát persze – otthon megszokott szellemfrissítőt – nem kaptam, de nem is volt rá különösebb szükségem, csak akkor jutottam hozzá, amikor a többiek, de ennek ellenére megvoltam. Úgy látszik, szükséghelyzetben az ember másképpen nézi korábbi szenvedélyeit, rossz szokásait...) Nem kellett már tartani az unalomig hajszott kihallgatásoktól, s ha nem esett volna bele ebbe az időszakba a tél egy keményebb darabja, semmi nagyobb panaszom nem lehetne. De így is eljött a tavasz. Sok változást ugyan nem ígért azzal, ahogy szelens-nyirkos napjaival beköszöntött, viszont éreztem, hogy hamarosan felgyorsulnak körülöttem az események... Az ügyvédet hónapokig nem láttam. Egy napon – a tárgyalást megelőző nap délutánján – azonban mégis betoppant, és – sebtében – tanácsokkal látott el. – Próbáljon viselkedni, bármilyen nehezebbre esik is – kezdte. – Tanúsítson megértést. Megbánást nem képes színlelni, nem kívánhatom; de ne rombolja